

ρὸν προσέκρουσεν ὁ μαρκήσιος Ὀνώριος, καὶ ἐγένωσκε κάλλιστα τοῦτο.

Ἡ ἐν Νεβίλλῃ ἐμπορικὴ πανήγυρις, ἥ κατ' ἔτος τελουμένη τῇ 25 Σεπτεμβρίου, συνέπεσε τὸ ἔτος τοῦτο ἡμέραν Κυριακὴν.

Οἱ πλούσιοι κτηματικοὶ καὶ οἱ ἀγρονόμοι τῆς ἐπαρχίας ἔρχονται εἰς τὴν πανήγυριν, διαρκοῦσαν τέσσαρας ἡμέρας, καὶ γίνεται μέγα ἐμπόριον κτηνῶν, βοσκημάτων καὶ δημητριακῶν καρπῶν.

Ὁ μπάρμπα Κατελούρης, αἰείποτε εἶχεν ἐγκαίρως ἀποταμιεύσει πάσας τὰς προμηθείας τοῦ καταστήματος διὰ τὴν ἐμπορικὴν πανήγυριν. Κατὰ τὰς τέσσαρας δὲ ταύτας ἡμέρας ὁ σιτέμπορος ἴδρυνε τὸ γραφεῖόν του καὶ ἔκαμνε τὰς συμφωνίας μετὰ τῶν ἀγοραστῶν ἔξω τοῦ ἔμπορικοῦ καφετερίου, καθήμενος ἔμπροσθεν τραπέζιου, ἐφ' οὗ ὑπῆρχε διαρκῶς ποτήριον ρακῆς, ἀνανεούμενον δι' ἑτέρου εὐθύς ὡς ἐκενοῦτο ὑπὸ τοῦ γέροντος.

Ὡστε τὰς τρεῖς πρώτας ἡμέρας ἦτο διαρκῶς δόξα πατρὶ καὶ, πράγμα παράδοξον, ὅσον μάλλον ἔπινε, τόσον ὀλιγώτερον συμβιβαστικὸς ἦτο, διαστελλομένων τῶν χειλέων τοῦ στόματός του, συνεστέλλοντο τὰ χεῖλη τοῦ βαλαντίου του.

Ὅθεν ἔλεγον ἀστεϊζόμενοι :

— Ὅταν ὁ μπάρμπα Κατελούρης εἶνε ποτισμένος, οἱ μουστερηδές του ἔχουν ξεραῖλα.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ὁ μπάρμπα Κατελούρης ἦτοδὲ λέγομεν σπουγγαράκι καὶ αἱ συμφωνίαι του ἦσαν τετελεσμέναι. Τὸν μετέφερον τότε οἰκαδὲς, καὶ ἐν πάσῃ ἀνέσει ἐχώνευεν ὅσῃν μαστίχαν εἶχε ροφήσει.

Καὶ ἐνῶ οἱ πρεσβύτεροι κατεγίνοντο εἰς ἀγορὰς καὶ πωλήσεις, οἱ νέοι διεσκέδαζον εὐθυμούντες καὶ τερπόμενοι.

Πρὸ τοῦ δημαρχείου ἐτανύετο σκηνὴ εὐρυτάτη καὶ ὑπ' αὐτὴν ἐχοροπήδα ἡ νεολαία. Παρισταμένων καὶ τῶν πλουσιῶν κτηματικῶν, οἵτινες προσήρχοντο πρὸς χάριν τῶν ἀγροτῶν, ὧν αἱ γυναῖκες καὶ αἱ θυγατέρες προσεδόκων ἐν ὅλῳ ἔτος τὴν πανήγυριν ταύτην, ἵνα, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἔθος, χορεύσωσιν ἀπαξ κἄν, ἀποδεικνύουσαι δημοσίᾳ τὴν κομψότητα αὐτῶν καὶ τὴν τέχνην. Διὰ τοῦτο ὁ Καρβαγὰν ἔφριττε διανοούμενος ὅτι τὴν ὥραν τοῦ χοροῦ θὰ ἡδύνατο ὁ νέος μαρκήσιος νὰ ἔλθῃ πλησίον τῆς Κρινιώ, νὰ τῇ ομιλήσῃ, χωρὶς αὐτὸς νὰ δύναται κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ἐπέμβῃ.

Ἀλλὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς πανηγύρεως δὲν προσήλθεν ὁ Ὀνώριος εἰς τὸν χορόν· ὁ δὲ Καρβαγὰν παρετήρησε τοῦτο μετὰ πολλῆς ἐκπλήξεως. Ἐφάνη μὲν ἐν τῇ ἀγορᾷ, ὡμίλησε μετὰ τῶν ἀγρονόμων του, περιποιήθη τὰς θυγατέρας των, ἐδαπάνησε χρήματα εἰς πάντα τὰ προχείρως ἰδρυμένα ὑπαίθρια καταστήματα καὶ διένειμε τὰ ἀγορασθέντα πράγματα εἰς τὰ περίξ αὐτοῦ συνωστιζόμενα παιδιά, πρὸς πάντας ἀπέτεινε λόγον τινὰ εὐτράπελον, πρὸς πάσας ἐμειδίασε χαριέντως καὶ ἔπειτα ἀπεχώρησε προφασίζόμενος ὅτι πᾶσχει ἐκ σφοδρᾶς ἡμικρανίας.

Ἡ Κρινιώ ἐγέλασεν, ἐχόρευσε, διεσκέδασε προσποιουμένη ἀταραξίαν τηλικαύτην, ὥστε ὁ Καρβαγὰν ἠσθάνθη διασκεδάζομένης τὰς ὑπονοίας του καὶ ἀνεκούφισθη ἡ καρδιά του. Ἐπίστευσε δὲ σχεδόν, ὅτι ἐφήμερος ἦτο ἡ ἰδιοτροπία τοῦ μαρκησίου καὶ ὅτι τὴν ἐλθισμόνησε παρὰ συρθεῖς τίς οἶδεν ὑπὸ τίνος ἄλλης φαντασιοπληξίας. Ἀνεθάρρυνε λοιπὸν καὶ ἐγέλασε διὰ τὰς ματαιὰς ὑπονοίας του, ὅτι τὸ μέλλον του καὶ ἡ εὐδαιμονία του τετέλεσται. Ἐφάνη δὲ φαιδρὸς ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε.

— Τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς πανηγύρεως τελουμένων διαφόρων ἀγώνων ὁ Καρβαγὰν διηγωνίσθη καὶ ἐνίκησε, λαβὼν πολλὰ βραβεῖα.

Ὁ μαρκήσιος δὲν ἐφάνη ὅλην τὴν ἡμέραν· ἐλέγετο μάλιστα ὅτι ἦτο ἀσθενής.

Ὁ Καρβαγὰν ἐπὶ τινὰς ὥρας ἦτο εὐδαιμονέστατος, εὐθυμότατος, ζωηρότατος.

Ἐχόρευσεν ἀκαταπόνητος καὶ αὐτὸς ἦτο ὁ τελετάρχης.

Τὸ μεσονύκτιον, τοῦ χοροῦ ὄντος ἐν τῇ ἀκμῇ, ὁ Καρβαγὰν ἀνεζήτησε τὴν Κρινιώ, ἀλλὰ δὲν τὴν εὔρεν. Ἠρώτησε πάντας τοὺς φίλους τοῦ μπάρμπα-Κατελούρη, ἀλλ' οὐδεὶς τὴν εἶχεν ἴδῃ. Τότε τὰ ἦπατα τοῦ Καρβαγὰν ἐκόπησαν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐθολώθησαν, καὶ δύσπνοια σφοδρὰ τον κατέλαβε.

Προησθάνθη ὅτι ἐνεπαίχθη, ὅτι ἡ ἀπουσία τοῦ μαρκησίου ἦτο ἀπλὴ προσποιήσις.

Σπεύδει παρευθὺς πρὸς τὸ ἔμπορικὸν καφετερίον καὶ εὐρίσκει τὸν προϊστάμενόν του ἀδυνατοῦντα νὰ συνάψῃ δύο ἐννοίας, νὰ κάμῃ δύο βήματα.

Σπεύδει δρομαῖος πρὸς τὴν ὁδὸν Ἀγορᾶς, ἐλπίζων ὅτι ἡ Κρινιώ ἀπαυδήσασα εἶχεν ἐπανεέλθῃ οἰκαδὲς.

Παρατηρεῖ μακρόθεν τὸ πρόσωπον τῆς οἰκίας, βλέπει αὐτὴν σκοτεινὴν, οὐδὲν φῶς ἐν τῇ θαλάμῳ τῆς νεάνιδος.

Εἰσέρχεται, ἀναδραίνει τὴν κλίμακα, τρίζουσιν πενθίμως ὑπὸ τοὺς πόδας του, κρούει τὴν θύραν, ἀλλ' οὐδεμιᾶς τυγχάνει ἀποκρίσεως. Ἰσताται ὀλίγον σιωπηλός, ὡς ἔξω φρενῶν, ἀκούων τοὺς βιαίους καὶ ὑποκώφους παλμούς τῆς καρδίας του. Ἐπειτα δὲ κατὰ βληθεὶς πίπτει ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος, καὶ κλαίει καὶ κλαίει ὑπὸ λύσσης ἄμα καὶ λύπης.

Πολλὴν ὥραν ἔμεινε κατακείμενος ἀκούων μακρόθεν τὸν θόρυβον τῆς πανηγύρεως, τὰ χάλκινα ὄργανα τῆς ὀρχήστρας, καὶ ἀνελίσσων ἐν τῇ κεφαλῇ του φοβερὰ σχέδιζ ἐκδικήσεως.

Αἰφνης ἰδὲ τις ἀναλαμβάνει ἐν τῇ ὑπὸ τῆς λύπης ἐσκοτισμένῳ ἐγκεφαλῷ του· ἡ Κρινιώ ἴσως ἦτο ἐν Κλαϊρεφόν, ἴσως ἦτο ἔτι καιρὸς νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῶν ὀνύχων τοῦ μαρκησίου.

Καταδραίνει λοιπὸν τὴν κλίμακα μεθ' ὀρμῆς καὶ σπεύδει δρομαῖος πρὸς τὸν πύργον τοῦ Κλαϊρεφόν ἀνερχόμενος τὸν ἀπότομον καὶ δύσβατον λόφον, ἐφ' οὗ ἔκειτο ὁ πύργος.

Ἐντὸς ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας φθάνει ὁρμαὶ πρὸς τὴν κιγκλιδωτὴν πύλιν καὶ εὐτυχῶς τὴν εὐρίσκει ἀνοικτήν.

Εἰσορμαὶ εἰς τὴν αὐλὴν καὶ βλέπει πρὸ τοῦ πύργου ἰσταμένην ἄμαξιν κλειστήν.

Ἀκούει τὴν θυρίδα τῆς ἄμαξης κλεισμένην μετὰ τριγμοῦ ἀντιτρίζαντος ἐν τῇ καρδίᾳ του. Ἐνῶ δὲ ὁ ἡνίοχος ἐμελλε νὰ ἀναλάβῃ τὰς ἡνίας, σπεύδει ὁ Καρβαγὰν πρὸς τὴν θυρίδα, καὶ ἐν τῷ σκότει τῆς ἄμαξης, βλέπει συγκεχυμένως δύο πρόσωπα, τὸ μὲν ἀνδρὸς, τὸ δὲ γυναικός.

Ἐκβάλλει βρυχηθμόν καὶ ἀρπάσας τὴν λαβὴν τῆς θυρίδος, τὴν ἀνοίγει κραυγάζων :

— Κρινιώ !

Ὡς ἀπάντησις ἠκούσθη ἀναφώνησις ὑποκώφως· ταυτοχρόνως δὲ χεὶρ νευρώδης τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ περιλαίμιου καὶ ἀπωθήσασα αὐτόν, τὸν ἔρριψε κατὰ γῆς, ἐνῶ φωνὴ ἐπιτακτικὴ ἔλεγεν :

— Ἐμπρὸς λοιπὸν !

Ὁ Καρβαγὰν ἐνόησεν ὅτι τὰ πάντα τετέλεσται, ὅτι δύο περιστροφὰι τῆς ἄμαξης ἤρκουν ἵνα ἀνοίξωσιν ἀνυπέβλητον ἄβυσσον μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκείνης ἣν ἠγάπα.

Κατέβαλεν ὑστάτην προσπάθειαν καὶ ὤρμησε πρὸς τὰς κεφαλὰς τῶν ἵππων ὠρυόμενος :

— Κρινιώ, κατέβα !... εἶνε καιρὸς ἀκόμα ... Δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγῃς.

Οἱ ἵπποι ριψαύχενες ἔσειον ἀνυπόμονοι τοὺς χαλυβδίνους κρίκους τῶν χαλινῶν.

Ἡ αὐτὴ φωνὴ μετὰ ἀρχομένης ὀργῆς μειμιγμένη ἐπανελάθεν :

— Ἐλα, τελείωνε ! Ἄν δὲν θέλῃ νὰ παραμερίσῃ, δὸς του μίαν μὲ τὴν μαστίγα 'ς τὰ μούτρα !

Ὁ βραχίων τοῦ ἡνίοχου ὑψώθη, συριγμὸς ἠκούσθη καὶ ὁ Καρβαγὰν καθημαγμένην ἔχων τὴν παρειὰν καὶ τὸ στήθος μεμολωπισμένον ὑπὸ τοῦ ρυμοῦ τῆς ἄμαξης κατεκυλίσθη κατὰ γῆς.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOREY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

— Εἶνε φῶς φανερόν, διελογίσθη μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν ταχύτητος τοῦ συλλογισμοῦ. Ὁ παλληκαρὸς αὐτὸς γνωρίζει ὅτι ὁ βωβὸς του συνελήφθη, καὶ ὅτι ἡ δολοφονηθεῖσα γυναῖκα εἶνε εἰς τὴν Μόργην, ἀγνοεῖ ὅμως ὅτι γνωρίζομεν τὴν οἰκίαν εἰς τὴν ὁποίαν εἰργάσθη τόσον καλῶς, καὶ ὅτι τὸν περιμένομεν ἐδῶ. Ὑποπεύεται ἐννοεῖται, ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας θ' ἀνακαλυφθῇ τὸ κακούργημα. Καὶ ἂν ἔτι δὲν ἤρχομεθα ἡμεῖς ἐδῶ, οἱ γείτονες θὰ ἐξεπλήττοντο διὰ τὴν αἰφνιδίαν ἀναχώρησιν τῶν ἐνοικιαστῶν τῆς οἰκίας... χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψει ὅτι ἡ μυρωδιὰ

τοῦ πτώματος θὰ ἐξηπλοῦτο εἰς ὅλην τὴν συνοικίαν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ φίλος μας θὰ εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθῇ τὴν πρώτην νύκτα διὰ νὰ ἐξαλείψῃ τὰ ἔχνη τοῦ φόνου. Θὰ καταγείνη νὰ διευθετήσῃ τὰ πάντα εἰς τὸ ἐστιατήριον, νὰ βάλῃ τὸ πτώμα ἐντὸς κιβωτίου καὶ νὰ μεταφέρῃ ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ τὸ δέμα, τὸ ὁποῖον ἐσκόπευε νὰ ἐξαφανίσῃ, ὅπως τὸ ἄλλο, διὰ τοῦ βωβοῦ.

Ἡ Μαρία, τὴν ὁποίαν ἐκάλεσε πρὸ ὀλίγου, εἶνε ἡ ὑπηρετρία, καὶ αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ συνένοχος του, καὶ ἡ ὁποία ἀφοῦ εἶδεν ὅτι δὲν ἐπέστρεψε χθὲς τὴν νύκτα, ἔφυγε καὶ ἀφῆσε ἀνοικτὰς τὰς θύρας, διὰ νὰ ἡμπορέσῃ αὐτὸς νὰ εἰσέλθῃ. Ἡ ἀνθρωκοπῶλις μοὶ εἶπεν ὅτι ἡ ὑπηρετρία εἶνε Ἀγγλίς, καὶ αὐτὸς ὁμίλησεν ἀγγλιστί. Οὕτω βεβαίως εἶνε, καὶ τώρα παίζω τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων μου... Ἄλλ' ἔχομεν νὰ κάμωμεν μὲ κακοῦργον ἐπιδειξιότατον, καὶ ἐὰν τὸν πιάσω πρὶν ἀρχίσῃ τὸ ἔργον του, δὲν θὰ δυσκολευθῇ βέβαια νὰ σχεδιάσῃ μίαν ἱστορίαν διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἐδῶ παρουσίαν του. Ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν του, δὲν θὰ εὐρισκόμην διὰ τοῦτο εἰς ἀμηχανίαν. Δὲν ἔχει παρὰ νὰ εἴπῃ μόνον ὅτι ἦτο ἐραστής τῆς δολοφονηθείσης γυναικός, ὅτι ἤρχετο νὰ τὴν βλέπῃ κρυφά... ἀποδείξῃς ὅτι δὲν ἤξευρε τὸν θάνατόν της... ἢ παρόμοιον ἄλλον μῦθον... Ἐὰν, μετὰ τὴν κατάθεσιν αὐτῆς, εἶνε ἀρκετὰ ἐπιτήδειος διὰ ν' ἀποκρύψῃ τὴν ταυτότητά του... πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε πολὺ δύσκολον, ὅταν κανεὶς εἶνε ξένος... καὶ αὐτὸς πρέπει νὰ εἶνε Ἀγγλος... ἡμπορεῖ νὰ μάς βασανίζῃ ἐπὶ ἑξ μῆνας καὶ ἐν ἔτος εἰς ἀδιεξόδους ἀνακρίσεις. Ὁχι... ὄχι... τοῦτο δὲν θὰ γείνη, διότι θὰ λάβω τὰ μέτρα μου... Πρέπει νὰ συλλάβωμεν τὸν ἄθλιον αὐτὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ... εἶνε τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ μὴ ἡμπορέσῃ ν' ἀρνηθῇ... Πήγαινε, φίλε μου, πήγαινε νὰ καθαρίσῃς τὸ πάτωμα τοῦ ἐστιατηρίου καὶ νὰ δέσῃς τὸ πτώμα, τὸ ὁποῖον ἐπέταξες μέσα εἰς τὸ ὀψοφυλάκιον. Ὅταν θὰ σηκώνης τὸ κιβώτιον θὰ ἔλθωμεν νὰ σὲ βοηθήσωμεν. Ἐχω τὴν σφυρίκτρα μου, τὸ παράθυρον τῆς αἰθούσης εἶνε ἀνοικτόν, καὶ ὁ Πιεδοῦσης ἔχει πολὺ λεπτὴν τὴν ἀκοήν. Θὰ σὲ ὑπηρετήσωμεν εἰς τὴν στιγμήν.

Ὅλα ταῦτα τὰ συμπεράσματα ἐγένοντο καὶ ἐχαράχθησαν εἰς ὀλιγώτερον χρονικὸν διάστημα, ἀφ' ὅσον ἀπαιτεῖται ἵνα τὰ ἐκθέσῃ τις, εἰς ὀλιγώτερον χρονικὸν διάστημα ἀφ' ὅσον ἐχρειάσθη ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν μετᾶξινον πῖλον ἵνα παρατηρήσῃ τὸ ἀναπαυτήριον, προτοῦ εἰσέλθῃ ἐν αὐτῷ.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ἀπόφασιν ἔχων νὰ παρμεῖν, ἔμεινεν ἀκίνητος, καὶ ἔλαβεν ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον. Ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα τὴν συρίκτραν του καὶ μόνον νὰ φέρῃ αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη του ἤθελεν ἵνα εἰδοποιήσῃ τὸν πιστόν, γενναῖον καὶ ἀγρυπνον Πιεδοῦσιν. Ἀρα οὐδὲν εἶχε νὰ φοβῆται. Ἐνῶ τὰ πάντα ἡλπίζε νὰ κερ-

δήσῃ, ἀφίνων τὸν δολοφόνον ν' ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν του.

Ὁ ἄθλιος ἦτο πάντοτε ἐκεῖ. Δὲν ἔκαμνε βῆμα οὔτε πρὸς τὰ ἐμπρός οὔτε πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ ἐξηκολούθει νὰ παρατηρῇ περίξ, χωρὶς ν' ἀνυψώσῃ τὴν κεφαλὴν. Ἀναμφιβόλως διελογίζετο τί νὰ πράξῃ, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἠσθάνετο ἀποστροφῆν, ὅπως διέλθῃ τὸ κατώφλιον τοῦ ἀναπαυτηρίου.

— Δὲν εἶνε αὐτὴ ἐδῶ, ὑπετονθόρυσεν εἰς καθαρωτάτην γαλλικὴν γλῶσσαν. Ποῦ νὰ εἶνε ἄρά γε;

Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἑξαλλος χάρᾳ ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτόν:

— Τὴν ἔπαθες, κακοῦργε. Ζήτα τὴν αὐτὴν τὴν Ἀγγλίδαν ὑπηρετρίαν σου... δὲν θὰ τὴν εὕρῃς... ἔφυγε χωρὶς νὰ σ' ἀποχαιρετίσῃ... ἦτο πλέον πανοῦργος ἀπὸ σέ... διότι δὲν θὰ τὴν βάλωμεν 'στὸ χεῖρ ἀπόψε... τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν θὰ χάσῃ τίποτε νὰ περιμένῃ...

Καὶ καταληφθεὶς αἵφνης ὑπὸ τινος σκέψεως ὁ προϊστάμενος τοῦ Πιεδοῦσης ἐπρόσθεσεν:

— Ἐὰν ἐν τούτοις ἡ ὑπηρετρία εἶνε ἐκεῖ ἐπάνω... ἔκαμα λάθος νὰ μὴ παρατηρήσω τὰ δωμάτια τοῦ πρώτου πατώματος... ἡ ἀνκαλύψις τοῦ δευτέρου πτώματος ἀνέτρεψε τὰ σχέδιά μου.

— Φῶς ἐπὶ τοῦ σκινιδώματος... Περιέργον, ἐπανελάθεν ὁ ἀγνωστος, ἐξακολουθῶν τὸν μονολόγον του. Αὐτὴ ἄρά γε τὸ ἔβαλεν ἐκεῖ;

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, τὸ ἐκπνέον κηρίον ἔρριψε τελευταίαν λάμψιν, ἧς ἡ ἀντανάκλασις ἔπεσεν ἐπὶ τῆς συρίκτρας, ἣν ὁ ἐν τῷ ὥρολογίῳ κεκρυμμένος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος εἶχεν ἐν τῷ στόματί του, ἦτοι ὅπισθεν ἀκριβῶς τῆς ὀπῆς τοῦ κυτίου. Εἶτα, ἡ θρυαλλὶς ἐσβέσθη διαχέουσα δυσώδη καπνόν, ὅστις εἶνε ἡ τελευταία πνοὴ τῶν κηρίων, ἅτινα ἡ νεωτέρα βιομηχανία κατασκευάζει τόσον οἰκονομικῶς δι' ὀλίγου κηροῦ καὶ διὰ πολυλοῦ στέατος.

Διαμένων ἐν τῷ ἀναπαυτηρίῳ ἔνθα ἀπὸ τῆς προτεραίας δὲν εἶχον ἀνάψει πῦρ, ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐκρουολόγησεν. Ἡ ἀνεπαίσθητος ἀναφανείσα καταρροὴ κατὰ τὴν μόνον περιστάσιν περιέμενεν ὅπως ἐκδηλωθῇ, καὶ ὁ ἐκ τοῦ σβεσθέντος κηρίου ἀναπεμπόμενος καπνὸς ἠνάγκασε τὸν ἐν τῷ ὥρολογίῳ νὰ πταρνηθῇ. Ἐδοκίμασε νὰ κρατηθῇ, ἀλλ' ὁ πταρνησμός, ὃν ἐπεχειρεῖ νὰ καταπνίξῃ, κατηρράγη μετὰ ἡχηροῦ κρότου, ἡ δὲ συρίκτρα διωλίσθη ἐκ τῆς χειρὸς του καὶ ἔπεσεν ἐν τῷ κυτίῳ.

Πρὶν ἢ ὁ διὰ τοῦ ἀτυχοῦς τούτου ἐπεισοδίου προδοθεὶς κατοπτεινὴς συνέλθῃ εἰς ἑαυτόν, ὁ ἐπηλὺς ἔσπευσε πρὸς τὸ ὥρολόγιον μετὰ ψυχραιμίας καὶ ταχύτητος, ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κλειδός, ἥτις ἔμεινεν ἐντὸς τοῦ κλειθροῦ, ἔκλεισε τὸ κυτίον διὰ διπλῆς στροφῆς, ἔβαλε τὴν κλεῖδα εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἔφυγε ταχέως.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, συλληφθεὶς ἐν τῇ ἰδίᾳ παγίδι, ἦτο τοῦ λοιποῦ ἀνίκα-

νος νὰ καταδιώξῃ τὸν ἀγνωστον, ὃν τοσοῦτον ἐπεθύμει νὰ συλλάβῃ.

IB'

Ὁ ἀρχηγός, φυλακισμένος ἐντὸς τοῦ κυτίου, δὲν εἶχεν οὔτε τὸ μέσον νὰ προσκαλέσῃ εἰς βοήθειάν του τοὺς ἀνθρώπους του, διότι εἶχεν ἀφήσει νὰ πέσῃ ἡ συρίκτρα αὐτοῦ, ἣν ἵνα ἀναλάβῃ ἐχρειάζετο νὰ κύψῃ, πρᾶγμα ὅπερ δὲν ἐπέτρεπον αἱ διαστάσεις τοῦ κυτίου τοῦ ὥρολογίου. Πῶς νὰ κάμῃ τὰ γόνατα, ἀφοῦ ἦτο καθηλωμένος ἐντὸς στενῆς καὶ μακρᾶς θήκης, δὲν εἶχε δὲ περισσοτέρην ἐλευθερίαν κινήσεων ἀνθρώπου κεκλεισμένου ἐντὸς φερέτρου; Τὸ μόνον ἀπολειπόμενον αὐτῷ μέσον ἦτο νὰ κραυγάζῃ δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων του, καὶ τοῦ μέσου τούτου ἔκαμεν ἀπειδὴς χρῆσιν μὲ κίνδυνον νὰ ἐπισύρῃ ἐπ' αὐτοῦ τὴν ὀργὴν τοῦ δολοφόνου, ὅστις θὰ ἦτο βεβαίως ὠπλισμένος, καὶ ὅστις ἠδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ τὸν φονεύσῃ, ἵνα ἀναγκασθῇ νὰ σιωπῇ ὁ ἀτρόμητος οὗτος καταδόχης.

Ἄλλ' ἡ ἀνθρωπίνη φωνὴ δὲν ἀκούεται πολὺ μακρὰν, μάλιστα δ' ὅταν ἐξασθενίζεται διὰ ταπήτων, χωρισμάτων καὶ τοίχων. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι τὸ παράθυρον τῆς αἰθούσης ἦτο ἀνοικτόν, ἀλλ' ἡ αἰθουσα αὐτὴ ἐχώριζε τὴν αὐλὴν τοῦ ἀναπαυτηρίου, εἰς τὸ βάθος τοῦ οὐοῦ εὐρίσκετο φυλακισμένος ὁ ἀρχηγός τῆς ἀσφαλείας, καὶ ἡ αὐλὴ ἐχώριζε τὴν αἰθουσαν ἀπὸ τὴν ὁδόν, ἔνθα ἐφύλακτον ὡς φρουροὶ ὁ τε Πιεδοῦσης καὶ Πήγαςης. Ἐὰν ἡ συρίκτρα εἶνε πυροβόλον βάλλον μακρὰν, ὁ φάρυγξ, ἵνα ἐξακολουθήσῃ τὴν παραβολήν, εἶνε μικρὸν πολύκροτον. Ματαίως ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, προσεκάλει εἰς βοήθειαν δι' ὅλων τῶν τόνων τῆς φωνῆς, καὶ ἐκραυγάζε δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων του, οὐδεὶς ἤκουσεν αὐτόν, ὥστ' ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ ἀλυσίτελές τῶν ἀγώνων του.

Ἄλλως τε, δὲν ἐβράδυνε νὰ ἴδῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὅστις τοσοῦτον οἰκτρῶς τὸν ἐφενάκισεν, ἐσκέπτετο πῶς νὰ διαφύγῃ καὶ οὐχὶ πῶς ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐχθροῦ αὐτοῦ. Ὁ παραδόξος οὗτος ἀγνωστος, ὅστις ἦλθε τὸ μεσονύκτιον νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν οἰκίαν, ἐν ἧ δύο φόνου διεπράχθησαν τὴν προτεραίαν, ὁ τυλμηρὸς οὗτος νυκτοδρόμος, ὅχι μόνον δὲν ἐπανῆλθεν ἐπὶ τῶν βημάτων του ἵνα ἐξολοθρεύσῃ ἐκεῖνον ὅστις κατέλαβεν αὐτόν ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἀλλ' ἔσπευσε νὰ διαβῇ τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας. Ὁ ἀρχηγός τῆς ἀσφαλείας ἤκουσε τὸν κρότον τῆς θύρας τῆς εἰσόδου, κλεισθείσης μετὰ σφοδρότητος, καὶ οὐδὲν πλέον.

— Παρητήθη τῆς ἀποπερτώσεως τοῦ ἔργου του, ἐσκέφθη οὗτος. Μὰς ἀφίνει νὰ καθαρίσωμεν τὸν λογαριασμόν μὲ τὰ δύο πτώματα, καὶ σκοπεύει νὰ μὴ βάλῃ πλέον τὸ πόδι του ἐδῶ, τώρα ποῦ ἡ ὑπόθεσις ἀνεκαλύφθη. Εὐτυχῶς δὲν θὰ ὑπάγῃ μακρὰν, διότι οἱ ἀριθμοὶ μου εἶνε ἐκεῖ, καὶ πρὶν φθάσῃ ἀκόμη εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Λωμόν, θὰ τὸν δέσουν καὶ θὰ τὸν φυλάξουν.

Ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς σκέψεως ταύτης, καὶ ἔχων πλήρη πεποιθήσιν εἰς τὴν νοημοσύνην τῶν ὑπαλλήλων του, ὁ φυλακισμένος περιέμενε μετ' ἔγκαρτερήσεως νὰ σπεύσῃ νὰ τὸν ἐλευθερώσωσιν. Ἀλλ' οὔτε ὁ Πιεδούσης, οὔτε ὁ Πήγασος, οὔτε ἄλλος τις ἐφάνη.

Δέκα λεπτά, ἐν τέταρτον, ἡμίσεια ὥρα παρήλθον καὶ οὐδεὶς τῶν βοηθῶν του ἐφάνη. Ἐναγκάσθη τότε ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν πικρὰν ἀλήθειαν, ὅτι δηλαδὴ ὁ δολοφόνος κατ' ὀρθὰς νὰ διαφύγῃ τὴν ἐπιτήρησιν των καὶ ὅτι ἤτο ἤδη ἐκτὸς πάσης προσβολῆς.

Θεωροῦμεν ὅπως περιττὸν νὰ περιγραφῶμεν τὰς διαφορὰς σκέψεις, ὑφ' ὧν κατελήφθη ὁ διακεκριμένος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Ὁ Ναπολέων ἠσθάνθη παρόμοιον τι, ὅτε, ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τοῦ Βατερλώ, εἶδεν ἐμφανιζόμενον τὸν Βλουῦχερ καὶ τοὺς Πρώτους του, ἀντὶ τοῦ Γρουσὺ τὸν ὁποῖον περιέμενε. Ὁ θηρευτὴς ἐνόμιζεν ὅτι συνέλαβε, καὶ ἐν τούτοις συνελήφθη ὁ ἴδιος. Ἐκολακεύθη ὅτι θὰ συνέλαμβανε τὸν ἐνοχον, στήνων αὐτῷ παγίδα, ἡ δὲ παγὶς συνέλαβεν ἐξ ἀπροόπτου τὸν στήσαντα αὐτήν.

Ὅσῳ καὶ ἂν εἴναι τις ψυχραῖος καὶ λογικὸς, ὅσῳ καὶ ἂν ἐγήρασεν εἰς τὸ ἐπάγγελμα, βυυκαλίζεται ὅμως πάντοτε ὀλίγον ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐφευρεθέντων στρατηγημάτων, διὰ τοῦτο καὶ ἐν τῇ ἀποτυχίᾳ αἰσθάνεται πικροτέραν τὴν ἀπογοήτευσιν.

— Ὁ γέρον Λεκὸν δὲ θ' ἄρῃ νὰ ἀπατηθῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἔλεγε κατ' ἑαυτὸν θλιβερώς ὁ ὑπὸ τῆς τύχης ἐγκάταλειφθεὶς ἀρχηγός.

Καὶ ἐν τῇ θλίψει τοῦ ταπεινωθέντος φιλοτίμου, προσετέθη καὶ ἡ ἀπώλεια τῆς περιστάσεως τοῦ νὰ ὑπηρετήσῃ τὸ μέγα κοινωνικὸν συμφέρον. Ὁ δολοφόνος ἦτο ἤδη ἐλεύθερος, ὁ δολοφόνος ἠδύνατο νὰ φονεύῃ διὰ κτυπήματος ἄνδρας, καὶ δι' ἐγγχειριδίου γυναῖκας, καὶ τὸν δολοφόνον τοῦτον, τὸν ἐπικίνδυνον τοῦτον κακοῦργον, τὸν ἐκράτες, ὅταν, ἐλλείψει ὀλίγης φρονήσεως, καὶ συνεπειᾷ ἐσφαλμένης ἐνεργείας, ἀπώλεσεν ἐν μιᾷ στιγμῇ τὸν καρπὸν πάντων τῶν ὑπὸ τοῦ γέροντος τῆς κρητίδος τοῦ Κοντῆ ὑποδειχθέντων συνεισπρατῶν μέτρων.

— Αὐτὰ παθαίνει ἐκεῖνος ποῦ θέλει νὰ διευκρινήσῃ διὰ μιᾶς μίαν ὑπόθεσιν, διελογίζετο ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Ποῦ κυνηγᾷ πολλοὺς λαγούς κανέναν δὲν πιάνει. Ἄν ἐπρωτιμῶσα νὰ στήσῃ τὴν συνευρισμένην παγίδα, οἱ ἄνθρωποι μου θὰ συνέλαμβανον τὸν θηλιον αὐτόν, ἅμα ἤρχετο νὰ κτυπήσῃ εἰς τὰς κιγκλίδας. Καὶ ἂν δὲν συνέλαμβανον τὴν ἰδέαν νὰ τὸν συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἂν ἐσύριζα ὅταν ἐσήκωσε τὸ παραπέτασμα, ἀντὶ νὰ περιμένῃ νὰ ἀρχήσῃ νὰ δένῃ τὸ πτώμα, θὰ εἴχομεν τώρα αὐτὸν εἰς τὴν ἐξουσίαν μας καὶ θὰ τὸν ἠνάγκαζον νὰ ὁμολήσῃ. Αὐτὸς δὲν εἶνε βωβός, διότι προσκαλεῖ τὴν συνένοχόν του εἰς δύο γλώσσας. Ἐπὶ τέλους θὰ ἐπανεύρωμεν ἴσως τὴν συν-

ένοχον αὐτήν, εἶπεν ὁ αἰχμαλώτος. ἵνα παρηγορηθῇ, αὐτὴν τὴν Μαρίαν, ἡ Μαίρη, ὅπως τὴν φωνάζει ἀγγλιστί. Ἀλλ' ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ ἂν ἤξεύρω πότε θὰ εἴγω ἀπὸ τὸ κουτί αὐτό. Οἱ βλαχες αὐτοὶ εἶνε ἱκανοὶ νὰ περιμένουν νὰ ἐξημερώσῃ διὰ νὰ ἔλθουν νὰ μὲ ἀπαλλάξουν ἀπὸ αὐτὴν τὴν θέσιν... καὶ ἐνῶ ἐγὼ λυσσῶ ἐδῶ μέσα, ὁ δολοφόνος κερδίζει δρόμον... χωρὶς νὰ λογαριάσῃ ὅτι παγόνω καὶ ὅτι αἰσθάνομαι νὰ αἰμωδιάζω ὅλα μου τὰ μέλη.

Καὶ ἀληθῶς ἡ θέσις του δὲν ἦτο ζηλευτή. Ὁ μάρτυς τῆς δημοσίας τάξεως εἶχε τὸ σῶμα συνεσφιγμένον ἐντὸς ξυλίνης θήκης, καὶ τὴν ράχιν καταμεμωλωπισμένην ἐκ τοῦ θάρους ὑπερμεγέθους χαλκίνων ταλαντῶνων, αἱ δὲ κεκμηκυταὶ κνήμαι αὐτοῦ ἠδυνάτου νὰ βαστάσῃ τὸ σῶμά του. Τὸ θερμόμετρον ἐδείκνυν ἐξ βαθμοῦς κάτω τοῦ μηδενικοῦ, τὸ ψῦχος διεπέρα αὐτὸν μέχρι μυελοῦ ὀστέων, καὶ μόλις ἠδύνατο ν' ἀναπνεύσῃ διὰ τῆς στενῆς ὀπῆς, ἥτις εὐτυχῶς εὐρίσκετο πρὸ τοῦ στόματός του.

Αἱ πρῶται λάμψεις τοῦ λυκαυγοῦς ἐφώτιζον ἀμυδρῶς τὰς ὕαλους τῶν παραθύρων τῆς αἰθούσης, ὅτε φωνή, μὴ ὁμοιάζουσα πρὸς τὴν ἐκείνην τοῦ δολοφόνου, ἐκάλεσεν ὀνομαστί τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας.

Εὐνόητον ὅτι οὗτος ἐσπευσε ν' ἀπαντήσῃ: — Ἐλᾶτ' ἐδῶ.

Ὁ πιστὸς Πιεδούσης ἔτρεξε πάρχυτα εἰς τὸ ἀναπαυτήριο, ἡ δὲ λαβοῦσα τότε χώραν σκηνὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ προϋσταμένου του ἦτο ἀπερίγραπτος. Ἡ ἐκπληξὶς τοῦ ἀριθμοῦ 29, ἐπανευρίσκοντος τὸν ἀρχηγὸν του ἐντὸς τοῦ κυτίου τοῦ ὥρολογίου, ἡ ὀργὴ τοῦ αἰχμαλώτου, αἱ ἐπιτιμήσεις καὶ αἱ ἀπολογίαι, αἱ διασταυρούμεναι ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις, ὅλα ταῦτα ἀπετέλουν κωμῳδίαν, ἣν καθίστα τερπνοτέραν αἱ ἐκκτέρωθεν παρεξηγήσεις, ἃς εἶνε εὐκολον νὰ φαντασθῇ τις.

Αἱ πρῶται λέξεις τῆς ἀσυναρτήτου αὐτῆς συνομιλίας διημεφθήσαν διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κυτίου, καὶ ἡ περίπτωσις αὐτῇ ἐπηύξανε τὸ κωμικὸν τῆς σκηνῆς. Εὐτυχῶς, ὁ Πιεδούσης ἔφερε πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ φορητὴν ὀπλοθήκην, λαβίδας, ψαλίδας λεπτουργοῦ, ἀρπάγας σιδηρουργοῦ καὶ διάφορα ἄλλα ἐργαλεῖα, κατάλληλα διὰ κακοῦργον ὀχυρούμενον. Ἐσπευσε λοιπὸν νὰ θραύσῃ τὴν θύραν τῆς φυλακῆς, ἐν ἣ ὁ ἀρχηγός του εἶχε διέλθῃ μακρὰς καὶ δυσχερεστὰς ὥρας, ἐβοήθησεν αὐτὸν μετὰ σεβασμοῦ νὰ ἐξέλθῃ αὐτῆς καὶ τῷ προσέφερε ταῦτοχρόνως ἀνάκλιντρον, ἵνα ἀναπαυθῇ, καὶ ποτήριον οἶνοπνεύματος, ὅπως θερμανθῇ.

Ὅτε ὁ Πιεδούσης ἐξήρχετο εἰς ἐκδρομὴν τινὰ ἐπρωμηθεύετο πάντοτε φιάλην πλήρη οἶνοπνεύματος.

Ἀλλ' ὁ ἀρχηγός τῆς ἀσφαλείας δὲν ἐδέχθη οὔτε τὸ ἀνάκλιντρον, οὔτε τὸ οἶνοπνευμα.

— Πιστεύω τοῦλάχιστον ὅτι τὸν ἔβα-

— Ποῖον, ἀρχηγέ; ἀπήντησεν ὁ κλητὴρ ἐκθαμβος.

— Τὸν ἄνθρωπον... ἐκεῖνον ποῦ ἐμβήκε τὸ μεσονύκτιον, καὶ θὰ ἔφυγε μετὰ ἐν τέταρτον.

— Μὲ συμπάθειο, ἀρχηγέ. Δὲν εἶδα παρὰ μόνον τὸν ἀνώτερον ὑπάλληλον... ἐκεῖνον ποῦ σὰς ἔστειλεν ὁ κύριος Διευθυντής...

— Εἶσαι τρελλός, ἡ μὲ περιπαίζεις;

— Μῆτε τὸ ἓνα μῆτε τὸ ἄλλο, ἀρχηγέ. Ὅταν ἐκτύπησαν τὰ μεσάνυχτα, εἶδα καὶ ἦλθεν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ Λωμόν, ἕνας κύριος καλοφορεμένος... παλτὸ χνουδάτο, κασενὲ ἄσπρο, καπέλο μεταξωτὸ ὀλοκαίνουργο, χειρόκτια βαμβάκερα στακτιά... Ἐσταμάτησε ἔμπροσθ' αἰσὶς γρίλιες, ἔσπρωξε τὴν πόρταν καὶ ἐμβήκε μέσα ὡς νὰ ἐμβαίνει στὸ σπίτι του...

— Καὶ δὲν τὸν συνέλαβες;

— Ἀρχηγέ, δὲν ἀκούω παρὰ μόνον τὸ σύνθημά μου. Ὅταν μὲ διατάξατε νὰ σταθμεύω ἐδῶ, μοῦ εἶπατε ν' ἀφίνω νὰ περνοῦν ὅσοι φανοῦν, καὶ νὰ μὴ κινήθῃ παρὰ μόνον ὅταν μοῦ σφουρίζετε.

— Πολὺ καλὰ! ἀλλ' ὅταν ἔφυγεν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; ἠρώτησεν ὁ ἀρχηγός μετὰ φωνῆς παλλομένης ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Δὲν μοῦ ἐδώσατε διαταγὴν τί νὰ κάμω ἂν ἔφυγε, ἀρχηγέ. Καὶ ἐπειδὴ δὲν μοῦ ἐσφουρίζετε δὲν ἤξευρα τί νὰ κάμω. Μόλα ταῦτα ἐπῆρα ἐπάνω μου νὰ σταματίσω τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ὅταν ἐπέρνα ἐμπρὸς ἀπὸ ταῖς γρίλιες, καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσω ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν. Στὴν ἀρχὴ ἐμπερδεύθη, ἀλλ' ἀμέσως μοῦ ἀπήντησεν: «Εἶμαι ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ».

— Καὶ σὺ ἐπίστευσες ὅτι αὐτὸ ἐσήμαινεν: «Εἶμαι ἄνθρωπος τῆς ἀστυνομίας»;

— Δὲν τὸ ἐπίστευσα ἔς τὴν ἀρχή... καὶ ἀπόδειξις ὅτι ἐζήτησα νὰ ἰδῶ τὸ χαρτί του.

— Καὶ σοὺ τὸ ἔδειξε;

— Μάλιστα, ἀρχηγέ. Ἄ! ἦτο ἐν τάξει. Μοῦ ἐπρόσθεσε μάλιστα ὅτι ἐρχόταν ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Διευθυντοῦ διὰ νὰ σὰς φανερῶσιν κατὰ τι σπουδαῖον.

— Ἀρχιβλάκα! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγός, οὐτινος ἡ ὑπομονὴ εἶχεν ἐξαντληθῇ. Ἡ ζευρεὶς πολὺ καλὰ ὅτι εἰς τὴν Διευθυνσιν δὲν ἐγνώριζαν ἀκόμη ὅτι εὐρισκόμεθα ἐδῶ, καὶ ἀκόμη μάλιστα ὅτι τὸ κακούργημα ἔγινε εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ.

— Ἐπαρξενεὐθήκα κ' ἐγὼ ὅτι ὁ κύριος Διευθυντής ἦτο εἰδοποιημένος, ἀλλ' εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου ὅτι ἴσως ὁ Πήγασος ὅταν ἐπῆγε τὸν βουβόν, ἐδιηγήθηκε τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν ἐπιστάτην τοῦ Κρατητηρίου, καὶ ὅτι ὁ ἐπιστάτης...

— Σιώπα, θλίβε, νά, μάθε τί ἔκαμες! Ἀφῆσες νὰ φύγῃ ὁ δολοφόνος.

II'

— Ὁ δολοφόνος! ἀνέκραξεν ὁ Πιεδούσης ὀπισθοχωρῶν. Ἦταν ὁ δολοφόνος αὐτὸς ὁ ψηλός, ὁ ὁποῖος ἐφόρει ἓνα παλτὸ τόσον χονδρόν!

— Ναι, αὐτὸς ἦτο, εἶπε μετ' ὀργῆς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, καὶ ἀπὸ τὴν ἀνοησίαν σου μὰς ἔφυγεν, ὅταν δὲν ἔμενε ἄλλο παρὰ ν' ἀπλώσης τὸ χέρι νὰ τὸν συλλάβῃς. Εἴσαι σὺ ἡ αἰτία ποῦ χάνομεν τὴν καλλιτέραν ὑπόθεσιν, τὴν ὁποίαν εἶδα ἀφότου ἐργάζομαι. Ὁ λογαριασμός σου ἔγινε, παιδί μου, καὶ πρέπει νὰ μαζεύσης τὰ ρούχά σου. Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην ἀστυνομικῶν υπαλλήλων, οἱ ὁποῖοι περιπαίζονται ἀπὸ τὸν πρῶτον τυχόντα... διότι ὁ φίλος αὐτός, ἂν καὶ δὲν εἶνε τοῦ ἐπαγγέλματός μας, σ' ἔπαιξεν ὅμως εἰς τὰ δάκτυλά του, σέ, ὁ ὅποιος ἔχεις δέκα πέντε ἐτῶν ὑπηρεσίαν... εἰν' ἐντροπὴ!

Ὁ ἀστυνομικὸς κλητὴρ ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔμενε ἀναυδὸς καθ' ὃν καιρὸν ὁ προϊστάμενός του ὠνείδιζεν αὐτόν. Ἐν τούτοις, ἀφοῦ περῆλθεν ἡ πρώτη ὁρμή, ὁ Πιεδούσης συνῆλθεν ὀλίγον καὶ εἶπε μετὰ συγκινήσεως:

— Ἀλήθεια, ἀρχηγέ, ἔσφαλα, καὶ μοῦ πρέπει νὰ με διώξουν. Ὑπερέτησα δέκα πέντε χρόνια, καθὼς εἶπατε, καὶ πάντα, ἡμπορῶ νὰ εἰπῶ, τιμίμως. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε... Εἰς τὸ ἐπάγγελμά μας δὲν ἔχει κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ σφάλῃ. Διατάξατε νὰ με σβύσουν. Θ' ἀποθάνω ἀπὸ τὴν πείναν, καθὼς καὶ τὰ παιδιὰ μου... Ἐχω τρία, ποῦ δὲν ἔχουν παρὰ μόνον ἐμένα, ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ πέθανεν ἡ μάνα των ἀπὸ τὴν ζέστην καὶ τὸ κρύο ποῦ ἐπῆρε εἰς τὸ πλυσταρεῖό. Τόσον τὸ χειρότερον! αὐτὸ θὰ με μάθῃ νὰ μὴ χαύω ὅ,τι κάθε ἄνθρωπος μοῦ λέγει εἰς τὸν δρόμον... Ἐπειτα, ἐφάνηκα καὶ πολὺ ἀνόητος... Ἀπὸ τὸ ὕψος του, καὶ ἀπὸ τὸν τρόπον ὅπου μοῦ ἔδειξε τὸ χαρτί του ἔπρεπε νὰ καταλάβω ὅτι δὲν ἦτο ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ...

— Ἄν τοῦλάχιστον ἔβλεπες τὸν ἀριθμὸν τοῦ χαρτίου! Ἀλλὰ θὰ μοὶ εἴπῃς ὅτι δὲν τὸ ἐσκέφθης καθόλου, ἐπανελάβε μετὰ πικραῖς ὁ ἀρχηγός, τὸν ὅποιον ἡ ἀποτυχία αὕτη κατέστησεν ἐκτὸς ἐαυτοῦ.

— Ὅχι, δὲν τὸ ἐσκέφθην, ἀρχηγέ, καθὼς δὲν ἐπρόσεξα τότε... καὶ τώρα τὸ ἐνθυμοῦμαι... ὅτι τὸ χαρτί ἦταν κατὰ τὸ παλαιὸν σχέδιον... χαρτί παλαιόν, ποῦ ὁ κακοῦργος θὰ εὗρθε ἢ θ' ἀγόρασε... Ἐκαμα σ' ἂν νεοσύλληκτος... Τί τὰ θέλετε; εἶνε καὶ μέραι ὅπου δὲν εἶνε κανεὶς εἰς τὰ καλά του... Ἐπειτα, δὲν θὰ ἡμπορέσω νὰ μείνω... οἱ σύντροφοι θὰ τὸ μάθουν... δὲν θὰ ἡμπορῶ πλέον νὰ τοὺς βλέπω... Ἄς μοῦ δώσουν τὰ πικρὰ... τὸ ἀξίζω... θὰ πάγω νὰ γείνω ὁδοκαθαριστὴς ἢ ρακοσυλλέκτης, διὰ νὰ ἔχουν ψωμί τὰ μικρά μου... ὦ! δὲν σὰς τὰ λέγω αὐτὰ, ἐπειδὴ ἐλπίζω νὰ σὰς συγκινήσω, ἀρχηγέ, προσέθεσεν ὁ Πιεδούσης, ὅστις παρετήρησεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀρχηγοῦ τὴν κίνησιν οἴκτου. Ἐεῦρω τί μοῦ πρέπει καὶ δὲν περὶπονοῦμαι... δὲν θὰ λησμονήσω μάλιστα ποτὲ ὅτι εἴσθε πάντοτε καλὸς δι' ἐμέ... δὲν θὰ λησμονήσω ὅμως ποτὲ καὶ τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος ἦτο ἀφορμὴ τῆς δυστυχίας μου..

θὰ τὸν ζητῶ ὡς ποῦ νὰ τὸν εὔρω... καὶ θὰ τὸν εὔρω τὸν μπερμπάτην... καὶ δὲν θὰ εὐχρησθηθῶ παρὰ μόνον τὴν ἡμέραν ὅπου θὰ τὸν ἰδῶ νὰ κρέμετε εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ροκέτας.

— Πιστεύεις λοιπὸν ὅτι θὰ τὸν ἀναγνώρισῃς; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ ἀρχηγός.

— Μάλιστα, ἀπὸ τὰ μάτια. Δὲν ἦταν πολὺ φῶς ὅταν τὸν ἐσταμάτησα, διατί εἴμεθα μακριὰ ἀπὸ τὸ φανάρι, ἀλλὰ τὰ μάτια του ἐλάμπανε σ' ἂν τοῦ γάτου. Ἐπειτα, ἔχει ματόφρυδα ποῦ ἐνόησεν εἰς τὴν ρίζαν τῆς μύτης. Δὲν λέγω τίποτε διὰ τὸ κασενὲ καὶ τὸ παλτό, διότι δὲν θὰ εἶνε ἀνόητος νὰ τὰ ξαναφορέσῃ. Ὅμως, ποῖος ἔξυρει. Βρίσκονται μέσα 'στὸ μυαλό μου... χρῶμα, κόψιμον, πρᾶγμα, ὅλα γενικῶς... καὶ θὰ τὰ γνωρίσω ἂν τὰ ἰδῶ καὶ εἰς τὸ Τέμπλον! Καὶ σὰς λέγω ἀκόμη, ἀρχηγέ, νὰ μὴ με λὲν Γιάννη Πιεδούση ἂν δὲν βάλλω πάλι 'στὸ χέρι τὸν τιποτένιον αὐτόν, ποῦ ἔγινεν ἀφορμὴ καὶ με πετοῦν ἀπὸ τὴν θέσιν μου.

— Ἀκουσε, εἶπεν ὁ ἀρχηγός μετὰ τινα σιωπῆν, εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ὅπου τοῦτο σοῦ συμβαίνει. Δὲν πύουν ἓνα καλὸν στρατιώτην, διότι παρέλειψε μίαν μόνην φορὰν τὴν ὑπηρεσίαν. Καὶ ἐξ ἄλλου, δὲν θέλω τὰ παιδιὰ σου νὰ μείνουν δυστυχῆ. Σὲ κρατῶ.

— Ἀλήθεια, ἀρχηγέ;

— Ναι, με δύο ὅμως συμφωνίας. Ἡ πρώτη εἶνε, ὅτι δὲν θὰ εἴπῃς οὔτε λέξιν εἰς τοὺς συντρόφους.

— Μείνετε ἡσυχος, ἀρχηγέ, δὲν ἐπιθυμῶ μάλιστα νὰ με πάρουν διὰ ἀνόητον.

— Ἡ δευτέρα εἶνε, ὅτι θὰ κάμῃς τ' ἀδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ διορθώσης τὴν ἀνοησίαν σου. Ἡθελες νὰ ἐργασθῇς διὰ λογαριασμόν σου, θὰ ἐργασθῇς ἀκόμη διὰ τὸ σπίτι, ἀλλὰ θέλω νὰ εὔρης αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον.

— Θὰ τὸν ἔχετε, ἀρχηγέ, καὶ ἂν καμιά φορὰ σὰς χρειασθῇ κανεὶς διὰ νὰ πέσῃ 'ς τὴν φωτιὰ διὰ σὰς, κάμετέ μου ἀμέσως σημεῖο... εἶπεν ὁ Πιεδούσης διὰ φωνῆς πνιγομένης.

— Ὅχι λόγια, διέκοψεν ὁ ἀρχηγός, ἀλλὰ ἔργα. Ἐκάμαμεν ἀπόψε κακὴν ἐργασίαν, ἃς προσπαθῇσωμεν νὰ ἐργασθῶμεν σήμερον τὸ πρωὶ καλλιτέρα. Οἱ ἄνθρωποι μας εἶνε εἰς τὴν θέσιν των;

— Δὲν ἐκινήθησαν ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ τοὺς ἔδωσα τὸ σύνθημα.

— Καλὰ. Θὰ υπάγῃς νὰ τοὺς εἴπῃς νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ φυλάττουν καὶ θὰ περάσῃς πρῶτον ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν τοῦ τμήματος. Θὰ εἴπῃς εἰς τὸν ὑπαστυνόμον ὅτι τὸν περιμένω ἐδῶ διὰ νὰ σηκώσωμεν ἓν πτώμα.

— Πῶς! ἀρχηγέ, εἶνε...;

— Εἶνε ἓνας ἄνθρωπος φονευμένος εἰς τὸ ἐστιατόριον, εἶπεν ὁ ἀρχηγός διὰ τούτου, ὡς εἰ ἔλεγεν: «Εἶνε ἓν σινικὸν ἄγγεῖον ἐπὶ τῆς ἐστίας τῆς αἰθούσης».

— Δύο! ὑπετονθόρυσεν ὁ Πιεδούσης.

1. Οἰκοδόμημα ἐνθα πωλοῦνται μεταχειρισμένα ἔπιπλα καὶ ἐνδύματα.

Δουλεύει καλὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτός μετὰ ἐνωμένα φρύδια.

— Ἀπὸ τὸν σταθμὸν, θὰ υπάγῃς εἰς τὴν ὁδὸν Γοδότ-δὲ-Μωροῦ, ἀριθμός...

— Ἐκατάλαβα, ἀρχηγέ, εἰς τοῦ κυρίου Τολβιάκ.

— Ἐμπρός, δὲν εἴσαι τόσον ἀνόητος ὅσον ἐδικαίωτο κανεὶς νὰ πιστεύσῃ, ὅστερον ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πρὸ ὀλίγου ἔκαμες. Ναι, εἰς τοῦ Τολβιάκ. Θὰ τοῦ εἴπῃς ὅτι τὸν ζητῶ χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμήν. Αὐτὸ μόνον θὰ τοῦ εἴπῃς καὶ τίποτε περισσότερον, μ' ἐννοεῖς;... καὶ ἔπειτα θὰ τὸν ὀδηγήσῃς ἐδῶ.

— Ἐνόησα, ἀρχηγέ. Τότε λοιπὸν, ὁ κύριος Τολβιάκ θὰ διευθύνῃ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν...

— Τί σὲ μέλλει διὰ τοῦτο;

— Μὲ συμπαθεῖ, ἀρχηγέ, ἐρωτῶ, διότι δὲν θὰ δυσχερεσθῇ νὰ μάθω με ποῖον θὰ συνεργασθῶ... ἔπειτα, καθὼς ἔξυρετε, ὁ καθένας ἀρχηγός ἔχει τὴν μέθοδόν του... καὶ προσπαθῶ πάντα νὰ συμμορφώωμαι μ' αὐτήν... Παραδειγματὸς χάριν, κάθε φορὰν ὅπου με μεταχειρίσθηκεν ὁ κύριος Λεκὸν...

— Ὁ Λεκὸν δὲν θέλει πλέον νὰ ἐργασθῇ. Θὰ ἐργασθῇς ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Τολβιάκ.

— Καὶ θὰ ἐργασθῶ καθὼς πρέπει, ἀρχηγέ, ἡμπορεῖτε νὰ εἴσθε βέβαιος διὰ τοῦτο. Κρίμα ὅμως ποῦ ὁ κύριος Λεκὸν δὲν θέλει πλέον νὰ ἐργασθῇ, διότι αὐτοῦ ὁ ὅμοιος δὲν εὗρέθηκε ἀκόμη...

— Θὰ τὸν φθάσῃ ὁ Τολβιάκ, ὅταν κάμῃ ἀκόμη ὀλίγην πεῖραν εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἀρετὰ ἐφλυαρήσαμεν. Ἐμπρός, τρέξε. Πάρε μίαν ἀμαξὴν διὰ νὰ υπάγῃς ὀργήγωρα, καὶ πρόσεξε μὴ κάμῃς ἀνοησίας.

Ὁ Πιεδούσης ἐξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς ὅτι ἐπανεκτήσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ προϊσταμένου του, καὶ διακαίόμενος ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ σφάλμα του, ἔχαίρεισε τὸν ἀρχηγόν του καὶ ἐξῆλθε.

— Πρόσεχε τὰ ἔχνη, τὰ ὅποια εἶνε εἰς τὸ χιόνι! ἐφώνησεν αὐτῷ ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς υπάλληλος.

Καί, διελθὼν τὴν αἰθουσαν, ἐπορεύθη ἵνα παρατηρήσῃ διὰ τοῦ ἡμινηφεγμένου παραθύρου, ἐβεβίωθη δὲ μετ' εὐχαριστήσεως ὅτι ὁ Πιεδούσης ἔκαμνε μέγαν κύκλον ἵνα μὴ καταστρέψῃ τὰ ἔχνη, ἅτινα τριακοντα ἔξ ὥρας πρότερον εἶχον χαράξει ὁ τε δολοφόνος καὶ ὁ βωδός. Ἐτερα ἔχνη βηματῶν, προσφάτως ἐπὶ τῆς χιόνος χαρᾶς, ἐφαίνοντο πλησίον τῶν δύο πρῶτων. Τὰ ἔχνη ταῦτα ἦσαν ἀναμφιβόλως τοῦ νυκτερινοῦ ἐπήλυδος, ὅστις εἶχε κλείσει τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας ἐντὸς τῆς θήκης τοῦ ὥρολογίου, οὐδόλως δὲ ἀνεμιγνύοντο μετὰ τῶν ἄλλων. Ταῦτα θὰ ἐχρησίμευσεν ὡς ἀφετηρία συγκρίσεως, ἵνα ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ ἐπιηλὺς οὗτος εἶχεν ἔλθει τὴν προτερσίαν, καὶ τὴν περίπτωσιν ταύτην ὁ πεπειραμένος υπάλληλος ὑπεσχέθη καθ' ἑαυτὸν νὰ μὴ λησμονήσῃ.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐσκέπτετο μόνον νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῇ ὁδῷ τῶν κανονικῶν ἐνεργειῶν, εἰς τὴν ἐπιβεβαίωσιν τῆς κατα-

στάσεως τοῦ νεκροῦ, τὰς ἐρεῦνας ἐπὶ τῆς ταυτότητος αὐτοῦ, καὶ ἄλλα μέτρα ἐν χρήσει εἰς συνήθεις περιστάσεις. Οἱ ὠθήσαντες αὐτὸν λόγοι ὅπως ἀναβάλλη τὴν ἐπίσημον ἐνέργειαν δὲν ὑφίσταντο πλέον, ἀφοῦ ὁ δολοφόνος ἐγίνωσκεν ἤδη ὅτι ἡ οἰκία εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας. Δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐλπίσῃ, ὅτι ἀφοῦ ἄπαξ διέφυγε τὴν παγίδα, θὰ ἐπανήρχετο ἵνα συλληφθῇ.

Ὅθεν οὐδὲν ἄλλο ἠδύνατο νὰ πράξῃ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἢ νὰ περιμένῃ τὴν ἀφίξιν τοῦ ὑπαστυνόμου, μέχρις οὗ δ' οὗτος φθάσῃ, ἐπορεύθη ἵνα ἐπισκεφθῇ τὸν πρῶτον ὄροφον, ἐν ᾧ δὲν εἶχεν ἔτι εἰσέλθει.

Ἀνῆλθε λοιπόν, καὶ ὡς ἐν τῷ διαδρόμῳ, εὔρε τὰς κλεῖς ἐπὶ τῶν κλειθρῶν. Πρὸς τὰ δεξιά, ἀνωθι τῆς αἰθούσης καὶ τοῦ ἀναπαυτηρίου, ὑπῆρχε δωμάτιον ὕπνου καὶ κομμωτήριον, ἐν ᾧ παρετῆρει τις παράδοξον κράμα εἰδῶν πολυτελείας καὶ κοινῶν ἐπιπλῶν. Οὐδεμία ἀταξία παρετηρεῖτο ἄλλως τε. Ἡ κλίνη ἦτο ἐστρωμένη διὰ σινδόνων, τὰ ἐρμάρια ἐν τούτοις ἦσαν κενά, καὶ τὸ παραπλεύρως τοῦ κομμωτηρίου ἱματιοφυλάκιον ἦτο κενὸν ἐνδυμάτων γυναικείων. Μία ἔτι ἀποδείξις, ὅτι τὸ θῦμα ἠτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ εἰς μακρὸν ταξιδιον, καὶ ὅτι ἐσκόπει μάλιστα νὰ μὴ ἐπανεέλθῃ πλέον ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῶν ἐρευνῶν τοῦ εὗρίσκετο ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ὅτε προσεῖλκυσε αὐτὸν εἰς τὸ παράθυρον ὁ κρότος ἀμαξίας, ἥτις ἔστη πρὸ τῶν κιγκλίδων. Εἶδε κατελθόντα τὸν ὑπαστυνόμον, ὃν ὁ Πιεδούσης εἰδοποίησε, καὶ ἔσπευσεν εἰς συνάντησίν του. Μεταξὺ δικαστῶν, εἰθισμένων εἰς ποινικὰς ἀνακρίσεις, ἡ συνεννόησις γίνεται ἐν τάχει, ὁ δὲ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἐν ὀλίγαις λέξεσι κατέστησε τὸν συναδέλφον αὐτοῦ ἐνήμερον τῆς ὑποθέσεως. Εἶτα, ἐπειδὴ ἔσπευδε νὰ ἀποπερατώσῃ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ, ἵνα ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ὠδήγησεν αὐτὸν κατ' εὐθείαν εἰς τὸ ὀψοφυλάκιον, ἐν ᾧ ἔκειτο τὸ πτώμα τοῦ δολοφονηθέντος.

— Αὐτὸς εἶνε ! ἀνέκραξε πάραυτα ὁ ὑπαστυνόμος τοῦ τμήματος.

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΔΑΚΗΣ

G. L. HEIBERG

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΣΚΗΝΗ

Διήγημα

[Συνέχεια].

B'

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μελλονύμφου μου.

Οὐδὲν ἐγνώριζον περὶ τῆς ἀφίξεώς μου.

Ὑπηρέτης μ' εἰσήγαγεν εἰς αἶθουσαν,

καλῶς ὑπηρετισμένην, ἐν ᾗ εὐθὺς διέκρινα τὸν Πιστόν μου, ὄρθιον ἐν τινὶ γωνίᾳ.

Ἐδραμον πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ὅποια ὑπῆρ-

ξεν ἡ ἐκπληξίς μου, ἡ μάλλον ἡ φρίκη

μου, ὅταν ἐνόησα, ὅτι ἦτο νεκρὸς καὶ τεταριχευμένος. Ταυτοχρόνως ἡ θύρα ἠνεῴχθη καὶ ἡ Καρολίνα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἐκπέμπουσα κραυγὴν χαρᾶς καὶ καλοῦσα τὴν μητέρα της.

Γυνὴ φιλοκάλως ἐνδεδυμένη παρουσιάσθη καὶ μ' ἐνηγκαλίσθη, ὥσπερ ἡμὴν υἱὸς της, εἶτα μὲ προσεκάλεσε νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν αἶθουσαν τῆς ὑποδοχῆς.

Πρὶν ἀκολουθήσω αὐτήν, ἔρριψα βλέμμα οἴκτου ἐπὶ τοῦ δυστυχοῦς Πιστοῦ.

— Ἀ ! ἀνέκραξεν ἡ Καρολίνα, ἐθρήνησα τὸν θάνατόν του, ἀλλὰ δὲν σὰς τὸν ἔγραψα, διὰ νὰ σ' ἐκπλήξω. Δὲν εἶνε λαμπρὰ ταριχευμένος ; Φαίνεται ὅτι ἀκόμῃ ζῇ.

Ἐκρῦσα ὅσον ἠδυνάμην τὴν λύπην, ἣν μοι ἐνεποίησεν ἡ ἀτυχὴς ἐκείνη ἰδέα καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν αἶθουσαν, ὅπου ἡ δυσἀρέσκειά μου ἠύξησεν ἐπὶ τῇ θέᾳ τεσσάρων κυριῶν, ἃς μοι συνέστησαν ὡς φίλας τῆς οἰκογενείας.

Αἱ κυρίαι αὗται ἔραπτον ἀδιακόπως φλυαροῦσαι.

Τὸ ἀνάκλιντρον, ἡ τράπεζα, τὰ καθίσματα ἦσαν πλήρη τεμαχίων ἐριούχων καὶ γυναικείων κοσμημάτων.

Ἐκάθησα ἐπ' ὀλίγον, καὶ εἶτα ἠγέρθην ἵνα ἀναχωρήσω· ἀλλὰ μὲ προσεκάλεσαν εἰς τὸ γεῦμα καὶ δὲν ἠδυνήθην ν' ἀρνηθῶ.

Εἰσῆλθεν ἐν τούτοις ὁ μέλλων πενθερός μου, ὅστις χαιρετίσας με εὐγενῶς καὶ εἰπὼν μοι κολακευτικὰς τινὰς λέξεις, ἤρξατο νὰ ὁμιλῇ περὶ διαφόρων ἀντικειμένων.

Τὸ γεῦμα ἠτοιμάσθη μετὰ τινος δυσχερείας· ἡ ἀταξία ἰδίως μὲ παρηνόχλει πολὺ.

Κατὰ τὸ τέλος ὅμως τοῦ γεύματος ἐλησμώνησα τὰς ἐνοχλήσεις ταύτας, προπιόντος ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ πενθεροῦ μου λίαν εὐγενῶς. Τὸ ἀγαθὸν ἦθός του μὲ συνεκίνησεν.

Ἐδέχθην μετὰ θάρρους παρὰ τῶν χειρῶν τῆς Καρολίνας προσφερθὲν κύπελλον καφέ, οὗτινος οὔτε ἡ ὁσμὴ, οὔτε τὸ χρῶμα ἦσαν εὐάρεστα.

Ὁ πατὴρ τῆς Καρολίνας ἐξῆλθεν.

Ἡθέλησα ν' ἀκολουθήσω αὐτόν, ἀλλὰ μὲ παρεκάλεσε νὰ μείνω τὴν πρώτην ταύτην ἑσπέραν μετ' αὐτῶν. Τότε μ' ἠρώτησαν περὶ τῶν διαφόρων ἐθίμων καὶ πόλεων, ἃς εἶδον· προσεπάθουν νὰ διεγείρω διὰ τῆς εὐγλωττίας μου τὴν περιεργίαν αὐτῶν, ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λόγου μου διεκοπτόμην ὑπὸ τῶν φιλοπόνων φίλων τῆς οἰκογενείας.

— Πρὸς Θεοῦ, Λουίζα, πρόσσεχε, ἡ χειρὶς αὕτη εἶνε πολὺ μακρά.

— Ὅχι, εἶνε ὡς ἡ ἄλλη.

Καὶ περὶ τούτου ἐγένετο μεγάλη συζήτησις.

Ἄλλη ἀνέκραξεν :

— Κυρία μου, δὲν ἔχω πλέον κλωστήν, ἦ :

— Καρολίνα, δός μοι μίαν βελόνην.

Εἶτα ἐζήτησαν παρ' ἐμοῦ συγγνώμην διὰ τὴν διακοπὴν ταύτην, καὶ μετ' ὀλί-

γον νέα φιλονεικία ἠγείρετο περὶ τινος

λαιμοδέτου ἢ περὶ τῶν ταινιῶν τῆς ἐσθῆτος.

Ἐφθασε τέλος ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ λάβωμεν τὸ τέιον καὶ χαίρων ἤκουον τὸν συριγμὸν τοῦ ζέοντος ὕδατος, ὅστις μοι ἐφαίνετο ἀρμονικώτερος τῆς φλυαρίας τῶν κυριῶν ἐκείνων.

— Δόξα τῷ Θεῷ, ἐσπεπτόμην, θὰ τελειώσῃ καὶ ἡ ἐσπερὶς αὕτη.

Ἄλλ' αἴφνης, ἐνῷ ἡ Καρολίνα ἠγείρετο ἵνα ἐτοιμάσῃ τὸ τέιον, ἡ μήτηρ τῇ λέγει :

— Ἐπειδὴ εἰργάσθημεν καλὰ ὅλην τὴν ἡμέραν, πρέπει νὰ μᾶς ἀνταμείψῃς ψάλλε ἐκεῖνο τὸ ᾄσμα, τὸ ὅποιον μ' ἀρέσει τόσο πολύ.

Ἡ Καρολίνα ἐκάθησε παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ ἔμελψεν ἀπαίσιον τι ᾄσμα, ὅπερ μοι ἐφάνη ἀτελεῦστητον.

Τὸ ζέον ὕδωρ δὲν ἤκουετο πλέον.

Κατεδικάσθημεν ἵνα πῖωμεν χλιαρὸν ὕδωρ μεμιγμένον μετὰ τινος ἀηδοῦς χόρτου.

Ὅτε αἱ τέσσαρες φίλαι τῆς Καρολίνας συνήθροισαν τὰ ὑφάσματα, τὰ νήματα, τὰ μέτρα, τὰς βελόνας καὶ τὰς ψαλίδας εἶχε παρέλθῃ ἡ δωδεκάτη ἡμέρᾳ αὐτῶν δὲ πῶς ἤθελον ἐπανελθεῖ εἰς τὰς οἰκίας των, τόσο ἀργά.

— Ἦσυχάσετε, εἶπεν ἡ Καρολίνα, ὁ μνηστὴρ μου εἶνε λίαν εὐγενὴς καὶ θὰ θεωρήσῃ ἑαυτὸν εὐτυχῇ ἂν σὰς συνοδεύσῃ.

Ἡμὴν κεκμηκῶς, ἐπεθύμουν νὰ κοιμηθῶ, ἡ πρότασις αὕτη δὲν ἦτο εὐάρεστος, ἀλλὰ πῶς ἠδυνάμην ν' ἀρνηθῶ ;

Ὡδήγησα τὰς τέσσαρας ἐκείνας κυρίας εἰς τὰς οἰκίας των, αἵτινες, πρὸς ἐπίμετρον τῶν δεινῶν μου, κατ' ὅσον εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς πόλεως.

Κατὰ τὸν αὐτὸν σχεδὸν πάντοτε τρόπον διέτριβον τὸ χρόνον ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Καρολίνας. Ἀείποτε ἡ αὕτη ἀταξία καὶ ταραχὴ, ἡ αὕτη ἐκθεσις ἐνδυμάτων, λαιμοδετῶν καὶ ταινιῶν κλπ., δι' αὐτὰς οὐδὲν ἕτερον ἦτο ὁ σκοπὸς τοῦ βίου ἢ ἐπιμελὴς φροντὶς περὶ συρμῶν καὶ περιβολῶν.

Ὁ πατὴρ καρτερικῶς ἔφερε τὴν κατάστασιν ταύτην τοῦ οἴκου, μὴ λέγων ἀνωφελεῖς λόγους καὶ ἀποφεύγων τὰς ἐριδας· σπανίως ἐξέφραζε τὴν θέλησιν του, καὶ τότε ἔπρεπε νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς αὐτήν. Ἀπεφάσισα νὰ πηγαίνω εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ὅσον τὸ δυνατόν, σπανιώτερον, εἰσηρχόμην εὐθυμὸς καὶ ἐξηρχόμην κατηφής.

Περὶ οὐδενὸς οὐδέποτε σπουδαίου συνελήθουν ἐκεῖ· διερχόμενος μακρὰς τινὰς ὥρας παρ' αὐτοῖς, ἐπεπόθουν τὴν ἐργασίαν μου.

Ἡμέραν τινὰ ἔφερον εἰσιτήρια θεάτρου, ἵνα ἐπὶ τινὰς τοῦλάχιστον ὥρας διασκεδάσω μετὰ τῆς Καρολίνας καὶ τῆς μητρὸς της ἀπαλλασσόμενος ἐπὶ μίαν ἑσπέραν τῆς φορτικῆς φλυαρίας τῶν φίλων της. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι κακὸς τις δαίμων ἠρέσκετο διαταράττων τὴν οἰκίαν ἐκείνην. Ἐπρεπε νὰ δειπνήσωμεν ἐγκαίρως ἵνα εὖρωμεν θέσιν τινὰ ἐν τῷ θεάτρῳ, ἀλλ' ἡ γαλῆ καὶ ἡ μαγεύρισα συνώμοσαν νὰ μᾶς βασανίσωσιν. Μέρος τοῦ φαγη-